

(21. tréner)

- Biztos, hogy ezt akarod? – hajolt Danihoz gondterhelten Zsu. – Úgy értem, nem lenne jobb hagyni az egészet? Szerintem ez a főszer jót akar, ZED is azért hozta, mert állítólag érdekes a program. Tudod, mint az exkábszeres csajszi a múltkor, ő is tök jó arc volt.
- Tavaly voltak Soméknál is. Ki lehetett próbálni a kerekesszéket meg ilyenek – tette hozzá Lilla.
- Igen, de szerintem az egy másik csapat volt... – vitatkozott Dani. – És a kábszeres csajszi tényleg keményen tolt az anyagot régen... de ez sosem volt nyomi. Szóval fogalma sincs, miről beszél. És utálok, amikor álszenteskedve azt mondják, hogy a sérültek is ugyanolyanok...
- De hát te ugyanolyan vagy – ellenkezett őszintén elkerekedett szemmel Zsu.
- Cuki vagy, de nem... illetve igen, de... jaj, ez rohadt bonyolult! – sóhajtott a fiú, aztán megpróbált beleolvadni a tömegbe.

*

ZED *(az osztályfőnök)* néhány szóval bemutatta a tréning vezetőjét. Kese hajú, enyhén pocakosodó negyvenes férfi volt, csíkos vászoningben, farmerben és mustársárga zakóban. Akár az anyja jógás haverja is lehetne, jegyezte meg magában Dani.

- Sziasztok! Az elkövetkező másfél órában egy érdekes utazásra invitállok benneteket, ami során nemcsak mozgássérült embertársaitokról, hanem önmagatokról is sok mindent megtudhattok – kezdte a férfi.
- Akkor egyeseknek ez dupla bónusz! – szólt be valamelyik srác, az osztály pedig hálás röhögéssel jutalmazta a poént.
- A tréneren látszott, fogalma sincs, miről van szó. Nyugodtan folytatta a sokszor kipróbált, bejáratott foglalkozást. ZED fejében viszont elkezdett villogni a narancssárga lámpa. „A francba, mondanom kellett volna, hogy van egy érintett diákunk!” – gondolta, és néhány keresetlen szóval megátkozta magát. Hogy lehetett ilyen idióta? Eddig eszébe sem jutott a dolog.
- Arra kérlek titeket, hogy sorban mindenki mondjon valamit, ami szerinte igaz mozgásukban akadályozott embertársainkra. Ezt a piros labdát adogathatjuk körbe. Kérem, hogy csak az beszéljen, akinél a labda van, jó? – ezzel odadobta Emesének a lasztit.
- Jól gitározna – mondta gondolkodás nélkül a lány.
- Legyetek szívesek, vegyétek komolyan a feladatot – pirított rá a tréner. – Halljuk a következőt.
- A mozgássérültek... a mozgássérültek is ugyanolyan emberek, mint mi vagyunk – próbált jó

választ adni Valér.

- Utálják a biológiát – jött a következő vélemény.
- A mozgássérültek hülye dolgokat esznek uzsonnára.
- Szeretik a fagyit.
- Barça-drukkerek.
- Időnként tök barmok.
- Ugyanolyan jogaik vannak, mint nekünk.

A labda közeledett Danihoz. A fiú egy ideig jól elröhögcsélt a különböző véleményeken, hiszen pontosan tudta, hogy az összes osztálytársa kizárólag róla beszél. De lassan pánikolni kezdett.

Ugyanis fogalma sem volt, mit mondjon magáról.

- Én ezt kihagynám... ki lehet hagyni? – makogott, amikor odaért hozzá a labda.
 - Ugyan, miért? – kérdezte a tréner.
 - Mert nincs véleményem...
 - Szerintem igenis van véleményed, csak nem mered megosztani velünk. Nos, mindegy, add tovább a labdát! A következő kis hölgy? Ő, remélem, tud valamit mondani!
 - A mozgássérültek... szerintem jó fejek – kínlódott Zsu, és továbbpasszolta Lillának a labdát.
 - Gyáva férges, de nem reménytelenek – jelentette ki a ma éppen fekete-zöld hajú lány.
 - Fogalmam sincs, milyenek a nyomik úgy általában – vont a vállát Zsombi. Folytatta volna, de a tréner közbevágtott:
 - Kérlek titeket, adjuk meg a verbális tiszteletet! – figyelmeztette feltartott ujjal Zsombit. – A nyomi és a nyomorék agresszív szavak. Nem helyes ilyeneket használni.
 - Szerintem nem a szavakon múlik – vette ki a labdát Zsombi kezéből Milán.
 - Nagyon sok múlik rajtuk... – mosolyodott el joviálisan a férfi, és visszakérdezett. – És a véleményed?
 - Ez a véleményem – jelentette ki Milán, és továbbadta a labdát Ábelnek.
 - Izé, nem járnak focimeccsre – kínlódott a srác, aztán körülnézett, de már nem volt kinek adnia a labdát. Így jobb híján visszadobta a pódium előtt álló fickónak.
- ZED fenn ült a pódiumon, és szokás szerint harangozott a lábaival. Kezdett megnyugodni. Lehet, hogy mégis megússzuk – gondolta.
- Érdekes dolgokat mondatok – csinált úgy a pszichológus, mintha elgondolkodott volna a hallottakon. – Persze a legtöbben megpróbáltátok elviccelni a dolgot. Innen is látszik, hogy sok

ember zavarban van, ha a mozgásukban korlátozottakról kérdezik őket. Te viszont – mutatott Danira – kifejezetten ellenséges voltál. Van valami oka annak, hogy ez a véleményed, vagy inkább előítéletnek nevezhetnénk? – dobta vissza a labdát Daninak.

– Szerintem nincsenek előítéleteim a nyomikkal szemben – állt bele a kérdésbe Dani.

Néhányan vinnyogva felnevettek, de a tréner nem jött zavarba.

– Csakugyan? Ismersz személyesen esetleg fogyatékosokat? És kérek, ne használj ilyen szavakat!

– Azt hiszem, hogy elég megalapozott a véleményem – tért ki a kérdés elől Dani. – És egyáltalán nincsenek előítéleteim.

– Mindenki ezt mondja – bólogatott a férfi. – De a gyakorlat mást bizonyít. Ki ülne például szívesen a metrón egy fogyatékos mellé?

– Attól függ, hogy büdös-e – szólt közbe Ábel.

– Egyáltalán nem attól függ. A tolerancia még akkor is rengeteg dologtól függ, ha alapvetően megvan rá a szándék. Csináljunk egy gondolat kísérletet, pusztán demonstrációs céllal! Képzeld el, hogy van egy mozgáskorlátozott osztálytársatok!

Ez nem okozott senkinek gondot.

– Most tegye fel a kezét az, aki el tudja képzelni, hogy a mozgáskorlátozott osztálytárs mellé ül! Danin kívül mindenki feltette a kezét. Neki eszébe sem jutott, hogy jelentkezhetne, hiszen az ember nem ülhet saját maga mellé.

– Ki az, aki rendszeresen szóba állna vele?

Kábé ugyanannyi kéz lendült a levegőbe, egy-két ember vonogatta csak a vállát, azok, akik tényleg nem nagyon szoktak Danival beszélni.

– Ki barátkozna vele?

Az osztály felének a keze a levegőben maradt. Az egyre inkább fagyos levegőben.

– Ki tudja elképzelni, hogy esetleg közeli barátjának választaná?

– Kérem, hagyjuk ezt abba! – szólt közbe ZED. – Kezd kínossá válni...

– Dehogy, csak az előítéletesség működését demonstrálok – ellenkezett a fickó, és folytatta. – Lássam a kezeket!

Hét-nyolc fiú és öt vagy hat lány. Dani meglepetten konstataálta, hogy Szűcs Zsófi is közöttük van, akivel legfeljebb három szót váltott egész évben.

– Látjátok! Egyre kevesebben jelentkeztek, pedig semmit sem tudunk képzeletbeli barátunkról, csak annyit, hogy mozgásában korlátozott. Ettől még lehet jó fej, szeretheti a fagyit, akármi...

de már alig néhányan tudjátok elképzelni, hogy komolyan barátkoztatok vele. És akkor a még komolyabb és fontosabb dolgokról szó sem volt... Tessék, kezeket fel: ki lenne az, aki hajlandó lenne esetleg járni is vele? Sőt, ne legyünk álszentek: ki létesítene valaha egyáltalán szexuális kapcsolatot, egy, ahogy az osztálytársatok mondja: nyomival?